

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **O. R.**, státní příslušnost U.
xxx,

zastoupena JUDr. Janou Kovářovou, advokátkou
se sídlem Washingtonova 1624/5, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2018, č. j. MV-159532-7/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 30. 9. 2014 č. j. OAM-75921-21/DP-2012, jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem

podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě (výkonný manažer) s platností od 18. 12. 2010 do 17. 12. 2012. Dne 29. 11. 2012 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu (dále jen „žádost“) za stejným účelem (*o překvalifikování formy podnikání z formy podnikání – účast v právnické osobě na formu podnikání – OSVČ požádala žalobkyně dne 1. 7. 2013, pozn. soudu*), k níž doložila také výpis z obchodního rejstříku společnosti MEDENYČI COMPANY v.o.s., v níž figuruje jako statutární orgán-společník, smlouvu o výkonu funkce, kterou s touto společností žalobkyně uzavřela a další zákonem požadované doklady. Souběžně s řízením o žádosti bylo vedeno též řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu (dále též „řízení o žádosti o TP“), v němž byl dne 16. 5. 2013 proveden výslech žalobkyně ohledně výkonu funkce statutárního orgánu ve společnosti MEDENYČI COMPANY v.o.s.. Při výslechu bylo zjištěno, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu. Na základě provedeného výslechu a dalších zjištění (z cizineckého informačního systému, podkladů připojených k žádosti – výpis z obchodního rejstříku společnosti MEDENYČI COMPANY v.o.s., Smlouva o výkonu funkce statutárního orgánu-společníka a další) OAM zamítl žádost žalobkyně podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí OAM, neboť zjistil jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ČR, spočívající v dlouhodobém neplnění účelu pobytu. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.
3. Žalovaná při rozhodování o odvolání odvolací námitky odmítla a přisvědčila zjištěnému skutkovému stavu a jeho právnímu posouzení OAM. Žalovaná se ztotožnila se závěrem OAM, že žalobkyně pro společnost MEDENYČI COMPANY v.o.s. nevykonávala činnost související s vedením společnosti, které měla jako statutární orgán zabezpečovat, naopak bylo výsledkem zjištěno, že je zapsána jako společník pouze formálně. Žalobkyně tedy neplnila dlouhodobě účel pobytu. Nic na tom nemění ani fakt, že v roce 2013 získala živnostenské oprávnění. Žalobkyni proto brání v pobytu jiná závažná překážka, pro kterou nelze prodloužit její povolení k pobytu. Žalovaná nevěšla na odvolací námitku žalobkyně, že její výslech je pro rozhodnutí jako důkaz nepoužitelný. Žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřila i k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do života žalobkyně, a to tak, že vzhledem k důvodu zamítnutí žádosti rozhodnutí nepřiměřené není. Žalovaná proto odvolání žalobkyně zamítl jako nedůvodné a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v žalobě stručně popsala dosavadní průběh řízení o žádosti, poukázala též na průběh řízení o žádosti o TP. Proti žalobou napadenému rozhodnutí vznesla tři námitky.
5. V první námitce tvrdila účelové využití jejího výslechu v řízení o žádosti o TP jako důkazu, prokazujícímu, že v žádosti uvedla nepravdivé informace. Měla za to, že výslech pořízený v jiném řízení není jako důkaz relevantní, neboť nikterak nesouvisí s řízením o žádosti. Dle názoru žalobkyně byl nadto tento výslech veden chybně, uvedla, že na to poukazovala i v řízení o TP.
6. Ve druhé námitce vyjádřila nesouhlas se závěry žalované a OAM, že žalobkyně neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu s tím, že tento závěr nebyl podložen žádnými

důkazy, je pouhou spekulací správního orgánu, který si navíc plete povinnosti jednatele ve v.o.s. a v s.r.o. Žalobkyně trvala na tom, že není způsobilá jakkoli narušit veřejný pořádek.

7. Ve *třetí námitce* poukazovala na to, že žalovaná došla v řízení o žádosti za stejné situace k odlišnému závěru, než k jakému došla v řízení o žádosti o TP. Takovým postupem žalované byla zásadním způsobem narušena právní jistota žalobkyně. Žalovaná se ve svém rozhodnutí vůbec nezabývala odvolacími argumenty žalobkyně, stejně jako neprovedla žádné nové důkazy. Žalobkyně namítla, že v důsledku nezákonnosti má rozhodnutí žalované dopad na její život, kdy musí opustit ČR, v níž 11 let žila a vytvořila si v ní různé vazby. Žalobkyně považovala za absurdní, že přesto, že žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyni nelze prodloužit pobyt pro závažnou překážku, trvalo jí téměř 3,5 roku, než žalobou napadené rozhodnutí vydala.
8. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť námitky shledala obdobnými s námitkami v odvolacím řízení.
10. K první žalobní námitce zdůraznila, že důkaz výsledkem provedeným v jiném řízení byl podle jejího názoru pořízen a využit v souladu se zákonem, neboť měl OAM pochybnosti, zda žalobkyně plní účel povoleného pobytu. Pokud by OAM zjistil, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu již dříve, bezesporu by zahájil řízení o zrušení jeho platnosti podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. OAM v průběhu správního řízení o žádosti neplnění účelu povoleného pobytu proto, že žalobkyně nikdy reálně nevykonávala funkci statutárního orgánu společnosti, jednoznačně prokázal, a to zejména provedeným výsledkem, jenž je součástí spisového materiálu. Z výsledku bylo jasné patrné, že žalobkyně neplní své úkoly stanovené smlouvou o výkonu funkce. Žalovaná proto setrvala na svém závěru, že činnost, kterou žalobkyně pro společnost MEDENYČI COMPANY v.o.s. vykonávala, nijak nesouvisí s vedením společnosti, kterou jako statutární orgán vykonávat měla. Žalobkyně tedy neplnila účel povoleného pobytu, čímž vznikla jiná závažná překážka pro pobyt cizince na území ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Podle žalované byl OAM i žalovanou zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
11. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Repliky žalobkyně

12. Žalobkyně na vyjádření žalované k žalobě reagovala písemnou replikou. V ní nesouhlasila s tvrzením žalované, že argumenty obsažené v žalobě obsahem odpovídají argumentům uváděným v odvolání. Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí namítala proto, že stejný správní orgán došel na základě stejných podkladů ke dvěma rozdílným rozhodnutím, čímž porušil princip právní jistoty.
13. Žalobkyně opětovně navrhl, aby soud žalobě vyhověl.

V. Posouzení věci Městským soudem

14. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní, neboť jsou z části součástí spisového materiálu žalované, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází (rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v projednávané věci a ve věci žádosti o trvalý pobyt, odvolání), nebo jsou pro posouzení právní otázky nadbytečné (důkazy navržené při ú. j. – doplnění

odvolání ve věci žádosti o trvalý pobyt, 2. stupňové rozhodnutí ve věci trvalého pobytu, obojí po vydání žalobou napadeného rozhodnutí).

15. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, a to v souvislosti s tvrzením žalobkyně, že žalovaná se v něm vůbec nezabývala argumenty žalobkyně. Po prostudování spisového materiálu, z něhož ověřil skutkový stav tak, jak byl účastníky řízení tvrzen, dospěl soud k závěru, že správní orgány obou stupňů zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností podle § 2 a § 3 správního řádu a posoudily zjištěný skutkový stav v souladu se zákonem. Žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádala s veškerými odvolacími námitkami přezkoumatelným způsobem, neboť zohlednila jejich podstatu, vycházela ze zjištěného skutkového stavu a své závěry řádně odůvodnila. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů, na něž soud nahlížel v souladu s ustálenou judikaturou jako na jeden celek, a v nichž je podrobně a výstižně shrnuta argumentace, na níž správní orgány své závěry vystavěly.
17. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „rozhodné znění“) *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*
19. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
20. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.*
21. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
22. Podle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) v rozhodném znění *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*
23. Podle § 51 odst. 1 správního řádu v rozhodném znění *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
24. *První námitku žalobkyně, brojící proti využití výsledku žalobkyně v řízení o žádosti, shledal soud neopodstatněnou. Využití výsledku, který byl pořízen v jiném řízení s žalobkyní, jako důkazu v řízení o žádosti, je zcela v souladu se shora citovanými ust. § 50*

odst. 1 a ust. § 51 odst. 1 správního řádu. Skutečnost, že výslech nebyl pořízen v nyní posuzovaném řízení, ale v řízení jiném, tak nezakládá jeho nepoužitelnost jako důkazu v řízení v nyní projednávané věci. Touto otázkou se zabýval i NSS např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 Azs 133/2016-38, v němž dospěl k závěru, že: *„pokud při výslechu cizince vyplynou najevo skutečnosti relevantní pro zjištění skutkového stavu v jiném řízení vedeném správním orgánem, tedy například to, zda cizinec plní účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt, není důvodu, aby protokol o výslechu nemohl být použit jako podklad a proveden jako důkaz rovněž v takovém dalším řízení.“* K žalobkyní tvrzenému chybnému vedení výslechu, které ale není v žalobě nijak konkretizováno, soud v obecné rovině uvádí, že z obsahu spisového materiálu ověřil průběh tohoto výslechu a žádné vady neshledal. Z protokolu o výslechu ve věci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR (ze dne 16. 5. 2013, č. j. OAM-5484-6/TP-2013) vyplývá, že žalobkyně byla řádně procesně poučena, souhlasila s vedením jednání v českém jazyce, vypovídala sama spontánně a odpovídala na kladené dotazy tak, je jak uvedeno v rozhodnutí OAM a žalované, s protokolem byla seznámena, souhlasila s jeho obsahem, nežádala doplnění a podepsala jej. Také poté, kdy byla (v nyní projednávané věci) vyzvána k seznámení se s podklady spisového materiálu, jehož je protokol o výslechu součástí (výzva ze dne 21. 7. 2014, č. j. OAM-75921-18/DP-2012), ve vyjádření proti protokolu o výslechu ničeho nenamítala. Lze tak uzavřít, že správní orgány byly oprávněny výslech žalobkyně v jiném řízení pro zjištění skutkového stavu v posuzované věci využít. V jeho použití tak soud nespatřuje účelovost v neprospěch žalobkyně.

25. Soud nevešel ani na *druhou námitku* žalobkyně, v níž vyjadřovala nesouhlas se závěrem žalované a OAM, že neplnila účel povoleného pobytu, a namítala, že tento závěr není podložený žádnými důkazy. Jak bylo výše uvedeno, výslech z jiného řízení, mohly správní orgány jako důkaz v řízení o žádosti použít. Nadto se z obou rozhodnutí správních orgánů podává, že podkladem pro rozhodnutí byla i zjištění učiněná z Cizineckého informačního systému a z listin, které žalobkyně k žádosti připojila. Není proto pravdou, že by závěr žalované a OAM nebyl podložen důkazy. Ze všech těchto důkazů vyplynula zákonnost posouzení (ne)plnění účelu povoleného pobytu žalobkyní. Zejména z protokolu o výslechu žalobkyně je zřejmé, že nevykonávala funkci statutárního orgánu společnosti MEDENYČI COMPANY v.o.s. K tomu soud zdůrazňuje, že k prokázání plnění účelu povoleného pobytu nestačí, že je cizinec formálně zapsán jako statutární orgán v obchodním rejstříku, ale je třeba, aby vykonával podnikatelskou činnost i fakticky (srovnej obdobně např. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2011, č. j. 7 As 82/2011- 81, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50, a ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35). Z výpisu z obchodního rejstříku konkrétně vyplynulo, že je žalobkyně zapsána jako statutární orgán – společník společnosti MEDENYČI COMPANY v.o.s. ode dne 1. 11. 2010, společně s ní bylo ve společnosti ke dni nahlédnutí do obchodního rejstříku (18. 11. 2019) zapsáno dalších 7 statutárních orgánů - společníků. Při výslechu uvedla žalobkyně mimo jiné, že: *„po celou dobu pobytu, co jsem ve společnosti, tak vykonávám pomocné práce na stavbách, uklízím, luxuji, donáším a odnáším věci, dělám, co je potřeba.... Kluci (pozn. soudu – ostatní statutární orgány – společníci) dělají pomocné stavební práce a já po nich uklízím“* či: *„na stavbách čistím okna od fólií a podobně“*. Z výslechu je dále patrné, že si žalobkyně nepamatuje IČO společnosti, nezná přesně předmět podnikání společnosti, nezná hospodářské výsledky společnosti, činnost pro společnost vykonává na stavbách, pokud cokoli potřebuje, obrací se na účetního. Ohledně konání valných hromad žalobkyně uvedla, že se poslední valná hromada konala při založení společnosti, od té doby se statutární orgány – společníci

schází jednou za rok, žalobkyně neví, zda je z těchto setkání pořizován záznam, podepisuje dokumenty, které je třeba podepsat. Skutečnosti, uvedené žalobkyní při výslechu, tak nesvědčí o tom, že by pro společnost MEDENYČI COMPANY v.o.s. vykonávala funkci statutárního orgánu, neboť statutární orgán právnické osoby vykonává pravomoc za tuto právnickou osobu jednat, řídí její chod a zpravidla též svolává její nejvyšší orgán, tedy např. valnou hromadu.

26. K tomu je třeba dále poukázat na smlouvu o výkonu funkce, kterou má žalobkyně se společností uzavřenu a jež je součástí správního spisu. V ní je zakotvena povinnost žalobkyně vykonávat vedení společnosti, mimo jiné včetně povinnosti informovat společníky každý měsíc o obchodních záležitostech, zejména o finanční a obchodní situaci společnosti, povinnosti svolat jednou ročně řádnou valnou hromadu a povinnosti poskytnout výroční zprávu o společnosti, včetně finanční uzávěrky. Za takovou činnost byla sjednána odměna 14.000 Kč měsíčně. Z informací o náplni práce, uváděných žalobkyní při výslechu, vyplývá, že se na vedení společnosti reálně nepodílela, své povinnosti vyplývající ze smlouvy o výkonu funkce neplnila a o finanční a obchodní situaci společnosti nevěděla, spoléhala se nejen v těchto otázkách plně na účetního. Opodstatněný je proto závěr OAM a žalované, že žalobkyně prakticky od počátku neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu, přičemž byl tento závěr řádně odůvodněn právě poznatky získanými zejména výsledkem žalobkyně ze dne 16. 5. 2013. Nenaplní-li cizinec účel, pro nějž mu bylo povolení k pobytu na území České republiky uděleno, je na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017-29). Soud má shodně s názorem žalované za to, že neplnění účelu povoleného pobytu lze podřadit pod pojem „jiná závažná překážka“ a je na místě rozhodnout o neprodloužení povolení dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona (shodný postoj k dané otázce zaujal i NSS např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2018 č. j. 10 Azs 197/2017-53). Žalobkyně právě tím, že v rozporu se zákonem neplnila účel povoleného pobytu, narušovala veřejný pořádek. Proto neobstojí její argument o nezpůsobilosti veřejný pořádek narušovat. Konečně soud uvádí, že se z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalované nepodává záměna funkce jednatele ve v.o.s. za funkci jednatele v s.r.o., jak žalobkyně tvrdila.
27. Za nedůvodnou soud považuje i *třetí námitku* žalobkyně. Předmětem soudního přezkumu bylo pouze rozhodnutí, a řízení, které jeho vydání předcházelo, o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, nikoli zákonnost rozhodnutí, a řízení, které jeho vydání předcházelo, o žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR. Pro úplnost však soud uvádí, že z rozhodnutí žalované (ze dne 26. 4. 2017, č. j. MV-30332-4/SO-2017) ve věci žádosti o povolení TP, na které žalobkyně v žalobě odkazuje, vyplývá, že žalovaná prvostupňové rozhodnutí zrušila pro nepřezkoumatelnost, neboť OAM vycházel z podkladů, které nebyly součástí spisu. Žalovaná v tomto rozhodnutí uvedla, že nepovažuje postup OAM za a priori nezákonný, je však nutné doplnit spisový materiál o relevantní podklady. Z tohoto rozhodnutí tedy nevyplývá, že by žalovaná zaujala jiný názor, než v nyní projednávaném případě, neboť se v něm zákonnost výslechu žalobkyně nezabývala. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost v jiném řízení ze strany žalované v roce 2017 proto nemohlo mít vliv na zákonnost její rozhodnutí v nyní projednávané věci z roku 2018. Postup žalované tak nemohl v tomto ohledu narušit právní jistotu žalobkyně.

28. K obecnému poukazu žalobkyně na to, že nezákonné rozhodnutí žalované má dopad do jejího soukromého a rodinného života soud uvádí, že se shora uvedených důvodů neshledal žalobou napadené rozhodnutí nezákonným. Žalobkyně konkrétní námitky proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího života v žalobě neuvedla. Neučinila tak ostatně ani v odvolání, a ani v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně neoznačila skutečnosti, které by mohly vést správní orgán k jinému závěru, než že dopad rozhodnutí nebude pro žalobkyni nepřiměřený. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů se přitom podává, že se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobkyně zabývaly. K tomu vyšly z relevantní judikatury správních soudů a poukázaly na to, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR. Soud jejich posouzení přisvědčuje a v podrobnostech na jejich závěry odkazuje. Pro úplnost soud dodává, že povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ukládalo ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců do 14. 8. 2017. Ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí však již tato povinnost v tomto ustanovení zakotvena není.
29. K dílčí námitce stran délky řízení o žádosti soud uvádí, že právní řád poskytuje žalobkyni ochranu před nečinností správního orgánu postupem podle § 80 správního řádu a při splnění podmínek i podáním žaloby podle § 79 a násl. s.ř.s.
30. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci procesně úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 4. prosince 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu